

Szókimondó - Kísértet múltamból

2012 július 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Néhány hete hallottam a Kossuth rádióból: újratemetik Pet?fiszálláson Vezér Ferenc pálos szerzetest, akit 1951-ben koholt vádak alapján fölakasztottak. A magyar rend említésére figyeltem föl, a mártír-h?s jellemzése pedig szorongató izgalomra gerjesztett.

Elmondta a kutató: a szovjet megszállás után az atya polgár?rséget vezetett, megvédend? a tanyai és a falusi asszonyokat az orosz hordák er?szakoskodásaitól. Már 1945-ben a kecskeméti bíróság elé citálták, de nem sikerült rábizonyítaniuk semmit. Kés?bb bujdokolt, vadásztak rá, végül is iszonyatos kínzásokkal sem tudták rákényszeríteni a gyónási titok elárulására. Ugyanis az asszonyaikat, lányaikat védelmez? parasztok, ha módjuk volt rá, agyonverték az er?szakoskodó oroszt, és ami megrendít? ?rület, barátaim: meggyónták Ferenc atyának jó keresztényként, hogy vétettek a hatodik parancsolat ellen!

Tébolyító. Azzal is megvádolták a szerzetest, hogy nemcsak a gyónási titkot ?rizte meg, hanem ? maga is ölt a falusiak védelmében. Mindezt hallva el?bontakozott múltamból egy pálos atya kísértete, akit 1944-ben ismertem meg, tizenöt éves koromban. Kínzó kételyeim és megrendültségem nem múlnak, hiába kutattam, nyomoztam a titokzatos szerzetes után. Hatvannyolc év telt el azóta, hogy megismertem, sok vonása elhalványult bennem, de arra emlékezem, hogy Pécsr?l menekült, néhány napig nálunk húzódott meg, és rendkívüli benyomást gyakorolt rám varázslatos személyisége. Aurája erejét nyilván fokozta ama szörny? esztend? légköre is. Megszállták hazánkat a németek, nagyobb katonai er?vel, mint amennyi harcolt akkor a nyugati fronton. Húgom náci tusz, apám náci fogoly. Zsidó osztálytársaimat elhurcolták. Menekültek Délvidékr?l, köztük nagybátyámék. Rémtörténeteket meséltek a szerb partizánok magyarok közti vérengzéseir?l. Az erdélyi menekültek a szovjet és a román katonák rémtetteir?l. Távoli ágyúmoraj, közeledtek az oroszok. A kecskemétieknek persze megvoltak a maguk tizenkilences rémemlékeik is a kommunistákról, nem szorultunk behozatalra bel?lük. Jól emlékeztek a tanyai földutak szélein a fákra akasztott szerencsétlen parasztemberek hullasoraira, a kínzásokra. Világvége hangulat uralkodott a városban, a lakosokon hisztérikus rettegés vett er?t, kint is farkas, bent is farkas, tébolyult iszonyat.

Az én pálos atyám pedig maga volt a megtestesült nyugalom, sugárzó er?. Ma visszagondolva rá, csoda. Olyan kiváló magyar ember, hogy föl kellett akasztani, ahogyan az évszázadok óta szokás legjobbjainkkal. Gy?lölte a nácikat és a kommunistákat, az antikrisztusokat és a magyarirtókat. Bölcsessége, sugárzó embersége megnyugtatta környezetemet. Elmondta, mire számíthatunk, s okos ellenállásra intett bennünket. Túlélésre tanított. Állítom, senki sem hatott annyira személyiségem kialakulására, mint ?. Sorsom legnagyobb ajándékának mindig azt tartottam, hogy nagyszer? emberek baráti környezetében élhettem, s mára tudom: ? volt közöttük a legkiválóbb. Nemcsak róla ?rzött emlékeim, hanem a kutatók által föltárt dokumentumok is ezt a tényt er?sítik meg bennem. A fényképek alapján már nem tudtam agnoszkálni biztosan, de a róla szóló legendák és föltárt tények meger?sítették

bennem az azonosságot.

Amire élesen emlékezem: a fehér reverenda alatt vörösesbarna b?r birgerli csizmát viselt. Egy fiatal pálos testvér említette: rendi körökben híre maradt e csizmának. Életkora is egyezett. 1944-ben harminc év körüli lehetett, s 1951-ben harminchét évesen végezték ki. Csontjait bravúros kriminalisztikai eljárásokkal azonosították. Hatvannyolc éven át úgy gondoltam rá, él valahol Lengyelországban. Most az a gyanú is fölmerült bennem, ha Kecskeméten kínozták, apámmal is találkozhatott, akit ugyanakkor ugyanott vertek az ávósok. Ebbe is ?rület belegondolnom.

Szalay Károly - demokrata.hu

Ajánló